

AKTUEEL EVANGELIE

een tijdschrift gewijd aan
het herstel van het zuivere
evangelie.

Sola Gratia
Solo Christo
Sola Fide

Door genade alleen
Door Christus alleen
Door geloof alleen

nummer 3
september 1977

DE MAN VAN ROMEINEN ZEVEN

Romeinen 7:14-25 is het geestelijke conflict van de wedergeboren gelovige.

AKTUEEL EVANGELIE

Aktueel Evangelie is een tijdschrift gewijd aan de verkondiging van het bijbelse beginsel van de rechtvaardiging door het geloof.

nummer 3
september 1977

Redactie:
Joh. Diepraam
M. Dulfer
D. Zantinge

Adviserend redakteur:
Robert D. Brinsmead

Dit tijdschrift verschijnt ieder kwartaal en is een uitgave van de Stichting Aktueel Evangelie, Postbus 25, Borger.

Redactie-adres: Aktueel Evangelie, Ravelstraat 24, Lisse.
Telefoon: de redactieleden zijn onder de volgende telefoonnummers bereikbaar:
02521 - 12186
05993 - 4282
05998 - 2484

Overname van de inhoud van dit tijdschrift alleen na schriftelijke aanvraag bij de redactie.

UITGEVERS en DOELSTELLING

Aktueel Evangelie is de Nederlandse editie van het internationale christelijke tijdschrift Present Truth, dat wordt uitgegeven door de New Reformation Fellowship. Er bestaat ook een Duitse editie, Wahrheit für Heute. Alle edities staan los van enige kerkelijke binding en worden uitgegeven door een groep christenen in Noord-Amerika, Australië en West-Europa.

Aktueel Evangelie heeft zich in deze tijd van religieuze verinnerlijking, van nadruk op de persoonlijke ervaring van de christen, van het plaatsen van Gods heilswerk in en door Jezus Christus op het tweede plan, evenals Present Truth, ten doel gesteld de vreugdeboodschap van de rechtvaardiging door het geloof te verkondigen. Wij menen dat de grondbeginselen van deze boodschap zeer krachtig en kernachtig werden geformuleerd door de Hervormers in de 16de eeuw. Ook geloven wij dat deze grondbeginselen, gebaseerd op de Heilige Schrift, in deze tijd van subjectieve geloofsbeleving verloren dreigen te gaan. Aktueel Evangelie sluit zich bij deze beginselen volledig aan, Ze vormen dan ook ons redactionele uitgangspunt. Ze kunnen onder meer worden uitgedrukt door de volgende beroemde reformatorische uitspraken: 1. Sola Gratia – door genade alleen. Gods heilrijke handelen in Zijn Zoon Jezus Christus is de enige grond voor onze bevrijding en verlossing.

Uw steun voor de financiering van dit gratis tijdschrift hebben wij hard nodig. Indien U kunt stort dan Uw bijdrage voor Aktueel Evangelie op:

AMRO-BANK STADSKANAAL
nr. 48.24.19.717 t.n.v. Aktueel Evangelie
(of op postrek. 3410100 van de Penningmeester van de Stichting Aktueel Evangelie te Borger).

2. Solo Christo – door Christus alleen. Jezus' leven en sterven in onze plaats is de enige grond waarop de gelovige met God weer gemeenschap kan hebben.
 3. Sola Fide – door het geloof alleen. Het geloof, ons geschonken en in ons gevoed door de Heilige Geest, is het enige instrument waardoor wij ons het plaatsvervangende leven en sterven van onze Heer tot rechtvaardiging kunnen toeëigenen.
 4. Sola Scriptura – door de bijbel alleen. De Heilige Schrift alleen bevat de objectieve richtlijn voor het christelijk geloof en handelen en moet daarom worden aanvaard als het aan ons door God geopenbaarde en gezaghebbende Woord.
- Aktueel Evangelie wil deze beginselen hoog houden en verdedigen. Wij zijn ervan overtuigd dat zij steeds weer moeten leiden tot hernieuwd onderzoek van alle traditionele opvattingen en meningen over christelijke waarheden. Steeds opnieuw moeten deze opvattingen kritisch worden gezien en getoetst aan deze beginselen. Onze uiteindelijke visie is een herstel van het nieuwtestamentisch christelijk geloof, hetgeen tot stand kan komen door een nieuwe hervorming in de christenheid.

ABONNEMENTEN

Aanvragen om gratis abonnementen kunt u zenden aan de Stichting Aktueel Evangelie, Postbus 25, Borger.

BIJDAGEN

Dit blad is geheel gratis. U kunt ons echter helpen onze doelstellingen te verwezenlijken door bijdragen te storten op postrekening 3410100 t.n.v. de Penningmeester van de Stichting Aktueel Evangelie te Borger of door overmaking op de AMRO-BANK STADSKANAAL, nr. 48.24.19.717 t.n.v. Stichting Aktueel Evangelie. Alle bijdragen zijn fiscaal aftrekbaar.

Redactioneel

Een aantal lezers van 'Aktueel Evangelie' zullen weten dat de uitleg van het schriftgedeelte Rom. 7: 14-25 een lange en interessante geschiedenis achter zich heeft.

Zo gebruikte de kerkvader Augustinus het om de afvallige Pelagius te bestrijden. De Hervormers pasten het veelvuldig toe om hun aanvallen op Rome kracht bij te zetten.

Arminianen, Piëtisten en Wesleyanen weken van de reformatorische uitleg af, hoewel Wesley later zijn opvatting schijnt te hebben gewijzigd. Zo zijn er trouwens velen geweest.

De moderne theologie wijst over het algemeen de uitleg van de Hervormers af en sluit zich aan bij de Rooms-Katholieke interpretatie.

Toch ligt historisch gezien, de zaak niet zo simpel, want een van de allergrootste roomse theologen, Thomas van Aquino, had over dit deel van de Romeinenbrief niet slechts een ongeveer gelijke mening als Augustinus, maar ook als de Hervormers.

Romeinen 7: 14-25 heeft altijd veel vragen opgeroepen en de christenen met een groot probleem geconfronteerd. Zij die menen dat deze teksten handelen over een wedergeboren christen, zien zich voor de volgende vragen geplaatst. Hadden reformatie en orthodox-protestantisme een te negatieve kijk op de mogelijkheden van het christelijk leven? Als we stellen dat Rom. 7 een man, zoals de apostel Paulus was, beschrijft, doen we dan nog wel recht aan het van vrijheid en blijheid vervulde leven dat geleid wordt door de Geest? Onderkennen

we dan nog wel de mogelijkheden die het christelijke geloofsleven volgens het Nieuwe Testament schijnt te hebben?

Gebruiken veel belijdende christenen Rom. 7: 14-25 niet als een excuus voor hun gebondenheid aan de zwakke menselijke natuur? Is Rom. 7 niet een lekker zacht kussen waarop schijnheilige christenen hun hoofd vredig laten liggen?

Heel andere vragen krijgen zij te horen die menen dat Rom. 7 een mens beschrijft die nog niet bekeerd is. Zal zo'n opvatting niet vroeg of laat bekeerlingen opleveren die in hun christelijke ervaring diep ontmoedigd raken omdat ze blijvend met de zonde worden geconfronteerd? Bestaat niet het gevaar dat de christelijke levenspraktijk wordt geromantiseerd, zodat het niet meer op werkelijkheid berust?

Wellicht is hier de vraag goed op haar plaats: hoe passen wij de bijbel toe zodat hij zorgeloos kwelt en zorgt voor gekwelden?

Dat zou toch op zijn minst het gevolg moeten zijn van een juist omgaan met de bijbelse boodschap.

In deze bescheiden uitgave van 'Aktueel Evangelie' willen wij op het probleem van Rom. 7 ingaan en een uitleg bieden.

Deze is beslist niet oorspronkelijk, maar in grote trekken ontleend aan de reformatorische visie. Wij zijn van mening dat dit de juiste visie is, die een correct evenwicht biedt tussen wet en evangelie.

Redactie

WIJ WETEN IMMERS DAT DE WET GEESTELIJK IS; IK ECHTER BEN VLEES, VERKOCHT ONDER DE ZONDE. WANT WAT IK UITWERK WEET IK NIET; WANT IK DOE NIET WAT IK WENS, MAAR WAAR IK EEN AFKEER VAN HEB, DAT DOE IK. INDIEN IK NU WAT IK NIET WENS, TOCH DOE, STEM IK TOE DAT DE WET GOED IS. DOCH DAN BEWERK IK HET NIET MEER, MAAR DE ZONDE DIE IN MIJ WOONT. WANT IK WEET DAT IN MIJ, DAT WIL ZEGGEN IN MIJN VLEES, GEEN GOED WOONT. IMMERS HET WENSEN IS WEL BIJ MIJ AANWEZIG, MAAR HET GOEDE UITWERKEN KAN IK NIET, WANT NIET WAT IK WENS, HET GOEDE, DOE IK, MAAR WAT IK NIET WENS, HET KWADE, DAT DOE IK. INDIEN IK NU DATGENE DOE, WAT IK NIET WENS, DAN BEWERK IK HET NIET MEER, MAAR DE ZONDE DIE IN MIJ WOONT.

ZO VIND IK DAN DEZE REGEL: ALS IK HET GOEDE WENS TE DOEN, IS HET KWADE BIJ MIJ AANWEZIG; WANT NAAR DE INWENDIGE MENS VERLUSTIG IK MIJ IN DE WET VAN GOD, MAAR IN MIJN LEDEN ZIE IK EEN ANDERE WET, DIE STRIJD VOERT TEGEN DE WET VAN MIJN VERSTAND EN MIJ TOT KRIJGSGEVANGENE MAAKT VAN DE WET DER ZONDE, DIE IN MIJN LEDEN IS. IK, ELLENDIG MENS! WIE ZAL MIJ VERLOSSEN UIT HET LICHAAM VAN DEZE DOOD? GODE ZIJ DANK, DOOR JEZUS CHRISTUS, ONZE HEER!

Het perspectief van Romeinen 7

De Grieken dachten in begrippen van stof en geest. De Hebreërs brachten alles echter op dynamische wijze in verband met de tijd. Voor hen was de tijd te onderscheiden in twee tijdperken: de tegenwoordige en de toekomstige eeuw (zie Matt. 12:32; Marc. 10:30; Luk. 18:30; Gal. 1:4; 1 Cor. 10:11).

De Hebreërs zagen de tegenwoordige eeuw als boosaardig, want zonde en dood regeren dit tijdperk. De geschapen orde was in hun ogen op zichzelf niet verkeerd. God had haar geschapen en zoals zij uit Zijn hand kwam was ze goed. De zonde was echter gekomen en had de diepe betrekking tussen Schepper en mens, tussen mens en de schepping verstoord. Het heil, zoals het zich in het Oude Testament ontvouwt, is naar vorm en inhoud beslist niet Grieks. De Grieken meenden dat het heil lag in een ontsnapping van de mens aan het geschapene. De Hebreërs zagen het heil juist in een herstel en een verlossing van alles wat God gemaakt had.

In het Oude Testament worden de gevolgen van de zonde haarscherp en vol kleur getekend. We zien herhaaldelijk beelden van ballingschap, rampspoed, verdriet, leed, teleurstelling en dood. De aard van de mens lijkt ongeneeslijk slecht te zijn. De toenmalige wereld werd vernietigd door een waterfloed omdat '... de boosheid van de mensen groot was op de aarde ...' (Gen. 6:5). Maar na de zondvloed moest God hetzelfde van de gespaarde mensen zeggen, hoewel de wereld toen slechts werd bewoond door de rechtvaardige Noach en zijn gezin (zie Gen. 8:21). Israël, het uitverkoren volk, was onwillig en verdorven. Het verbond wat God met Zijn volk gesloten had, dreigde voortdurend te worden verbroken. De tegenwoordige eeuw was inderdaad als een nacht vol droefheid, als een dag waarop het duister de aarde bedekte en dichte duisternis het volk. De profeten droomden echter van een nieuwe tijd. Eens zou God opstaan en hem uitroepen. De Rechter van hemel en aarde zou verschijnen om met de zonde af te rekenen. Hij zou dan de dood, het leed, het geween uitbannen en de vijand vernietigen. Dan zou de eeuw van het

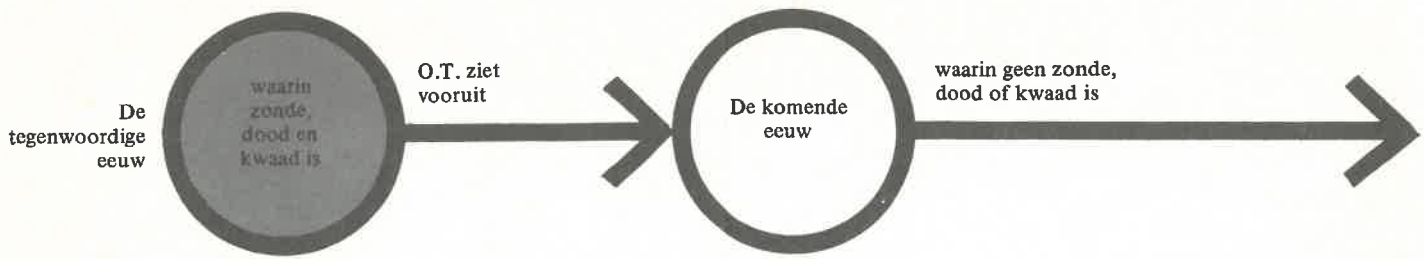
licht beginnen, van eeuwige blijdschap, van vrede, veiligheid en van rechtvaardigheid voor alle mensen.

De oudtestamentische gelovigen zagen boven de huidige tijd uit naar een toekomst vol heerlijkheid en gerechtigheid.

'Want zie, Ik schep een nieuwe hemel en een nieuwe aarde; aan wat vroeger was, zal niet meer gedacht worden, het zal niemand meer in de zin komen. Maar gij zult u verblijden en juichen voor eeuwig over hetgeen Ik schep, want Ik schep Jeruzalem tot jubel en zijn volk tot blijdschap. En Ik zal juichen over Jeruzalem en Mij verblijden over Mijn volk. En daarin zal niet meer gehoord worden het geluid van gewezen of van geschreeuw. Daar zal niet langer een zuigeling zijn, die slechts weinige dagen leeft, noch een grijsaard, die zijn dagen niet voleindigt, want de jongeling zal als honderjarige sterven, zelfs de zondaar zal eerst als honderdjarige door de vloek getroffen worden.

Zij zullen huizen bouwen en die bewonen, wijngaarden planten en de vrucht daarvan eten; zij zullen niet bouwen opdat een ander er zal wonen, zij zullen niet planten opdat een ander het zal eten, want als de levensduur der bomen zal de leeftijd van Mijn volk zijn en van het werk hunner handen zullen Mijn uitverkorenen genieten. Zij zullen niet tevergeefs zwoegen en geen kinderen voortbrengen tot een vroegtijdige dood, want zij zullen een door de Here gezegend geslacht zijn, en hun nakomelingen met hen. En het zal geschieden, dat Ik antwoorden zal, vóórdát ze roepen; terwijl zij nog spreken, zal Ik verhoren. De wolf en het lam zullen tezamen weiden en de leeuw zal stro eten als het rund, en de slang zal stof tot spijsje hebben; zij zullen geen kwaad doen op gans Mijn heilige berg, zegt de Here.' (Jes. 65:17-25).

'En de Here der heerscharen zal op deze berg voor alle volken een feestmaal van vette spijsen aanrichten, een feestmaal van belegen wijnen, van mergrijke, vette spijsen, van gezuiverde, belegen wijnen. En Hij zal op deze berg de sluier vernietigen, die alle natiën omsluit, en de bedekking, waarmee alle

volken bedekt zijn. Hij zal voor eeuwig de dood vernietigen en de Here zal de tranen van alle aangezichten afwissen en de smaad van Zijn volk zal Hij van de gehele aarde verwijderen, want de Here heeft het gesproken. En men zal te dien dage zeggen: Zie, deze is onze God, van wie wij hoopten dat Hij ons zou verlossen; dit is de Here, op wien wij hoopten; laten wij juichen en ons verblijden over de verlossing die Hij geeft.' (Jes. 25 : 6-9).

Het Oude Testament heeft een toekomstkarakter. Steeds weer wordt er gezegd: 'Zie, de dagen komen ...', 'Het zal geschieden in het laatste der dagen ...', 'Te dien dage ...'. De oudtestamentische gelovigen liepen op hun tenen en zagen reikhalzend uit naar Gods grote heilsdaad aan het einde van deze tijd. De vrome Jood zag de huidige tijd dan ook als een voorbereiding voor de toekomstende.

Het Nieuwe Testament kondigt vervolgens het verbijsterende nieuws aan dat de 'toekomstende eeuw' in Jezus Christus al is aangebroken. Gods eschatologische heilsdaad heeft reeds plaatsgevonden in de dood en de opstanding van Zijn gezalfde, de Christus. Zonde is weggedaan (Hebr. 1 : 3; 9 : 6), de dood afgeschaft (2 Tim. 1 : 10) en Satan overwonnen (Hebr. 2 : 14; Joh. 12 : 31).

In de langverwachte Messias is het Koninkrijk van God gekomen (Marc. 1 : 15) en is een nieuwe schepping tot stand gebracht (2 Cor. 5 : 17).

Het leven van de toekomstende eeuw is al tot ons doorgebroken.

'Geen enkele Jood, zeker Paulus niet, zou (na Rom. 7) Romeinen 8 hebben kunnen schrijven, zonder zich ervan bewust te zijn dat waar in hoop voortdurend over werd gesproken en wat in hoop werd omhelsd, de heerlijkheid was die God eens beloofd had over Israël te doen komen. Het taalgebruik in dit hoofdstuk – met verkiezing, roeping, rechtvaardiging, verheerlijking, over Gods heiligen, Gods voorkennis, Zijn eeuwige doel, Zijn verlossing, het zoonschap, de erfenis – het behoort allemaal volledig thuis in de theologie en, in het bijzonder, in de eschatologie van Israël. Paulus heeft even voor het achtste hoofdstuk gejubeld in de hoop van de heerlijkheid die de Joden wacht, aan wie de aarts-vaderlijke erfenis bevestigd is (4 : 12), waarin ook de wet is bevestigd en niets ontbreekt aan de beloften Gods.' – D.W.B. Robinson, Art. Het Priesterschap van Paulus in het Evangelie van de Hoop, in *Reconciliation and Hope*, (Eerdmans, 1974).

De komst van het leven van de toekomstende eeuw, het nieuwe verbond, de nieuwe schepping, het nieuwe Israël, worden aangekondigd in het evangelie. Deze dingen kunnen alleen in het geloof worden gezien. De concrete waarneming ervan zal pas bij de wederkomst van Jezus plaatsvinden.

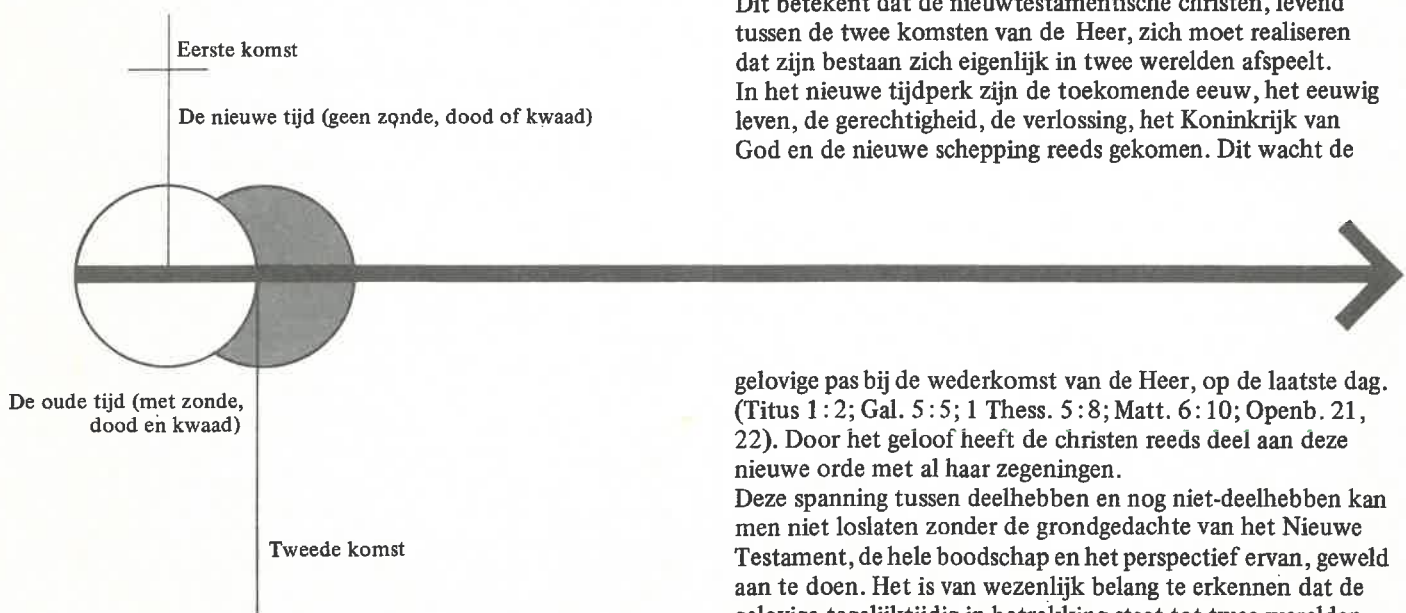
Ofschoon de toekomstende eeuw reeds door het Christus-gebeuren in de geschiedenis is doorgebroken, in onze tijd is ingegaan, zal de tegenwoordige eeuw blijven doorgaan tot de wederkomst van de Heer. Bijgaande diagrammen laten de overlapping van de beide tijdperken duidelijk zien.

Tussen de tijden

Dit betekent dat de nieuwtestamentische christen, levend tussen de twee komsten van de Heer, zich moet realiseren dat zijn bestaan zich eigenlijk in twee werelden afspeelt. In het nieuwe tijdperk zijn de toekomstende eeuw, het eeuwig leven, de gerechtigheid, de verlossing, het Koninkrijk van God en de nieuwe schepping reeds gekomen. Dit wacht de

gelovige pas bij de wederkomst van de Heer, op de laatste dag. (Titus 1 : 2; Gal. 5 : 5; 1 Thess. 5 : 8; Matt. 6 : 10; Openb. 21, 22). Door het geloof heeft de christen reeds deel aan deze nieuwe orde met al haar zegeningen.

Deze spanning tussen deelhebben en nog niet-deelhebben kan men niet loslaten zonder de grondgedachte van het Nieuwe Testament, de hele boodschap en het perspectief ervan, geweld aan te doen. Het is van wezenlijk belang te erkennen dat de gelovige tegelijkertijd in betrekking staat tot twee werelden.

Door het geloof is hij al opgenomen in Christus. Alles wat de Mens is, is ook de gelovige. Tot de dood veroordeeld, begraven, opgestaan, verheerlijkt. Ook hij mag zitten aan Gods rechterhand in de hemel (Rom. 6:2-7; Col. 3:1-3; 1:13; Ef. 2:1-6).

Het oude is voorbijgegaan, het nieuwe is gekomen. En de christen maakt reeds deel uit van deze nieuwe schepping, die echter nog, waarneembaar met het menselijk oog, moet komen aan het einde van de wereld (2 Cor. 5:17). In Christus is hij reeds gerechtvaardigd, verheerlijkt en volmaakt voor God (Gal. 3:21; Hebr. 10:14; Joh. 17:22). Omdat hij leeft en gelooft in Christus zal hij de dood niet zien (Joh. 11:26). Van de dood is hij het leven ingegaan en bezit hij volmaakte gerechtigheid (Joh. 5:24; Rom. 3:21-26).

Dat is echter niet alles wat we van de gelovige kunnen zeggen. Hij staat niet alleen in betrekking tot de zojuist genoemde nieuwe tijd. Hij staat ook – heel reëel – in verbinding met deze oude, stervende eeuw. Hij is verplicht om op ongeveer dezelfde manier op de aarde te wonen als ieder ander mens. Hij heeft nog, net als ieder ander, een zondige natuur. Hij kan evenmin als andere mensen de dood ontlopen. Hij is van aardse dingen afhankelijk en moet eten, drinken, slapen en werken.

Op dit punt mogen we op twee typen zondaars wijzen die er bestaan. Beide typen missen overigens het einddoel.

Het ene type leeft slechts voor deze wereld, waarvan de god hem verblind heeft, zodat hij het evangelie niet ziet. Hij beseft niet dat deze eeuw veroordeeld is om te verdwijnen en evenmin dat het overwinnende tijdperk al is aangebroken, en dat Christus Heer is. Daarom leeft hij volkomen in de tegenwoordige, boze wereld die hij liefheeft. Hij maakt niet alleen volop gebruik van de dingen van deze aarde, put niet slechts de aarde uit, maar hecht aan al deze dingen ook betekenis. Hij is er aan verslaafd en aanbidt ze. Hij leeft alleen voor deze wereld omdat hij blind is voor de toekomstende.

In het Nieuwe Testament wordt echter nog een ander type zondaar ten tonele gevoerd. Hij is weliswaar niet zo duidelijk en openlijk een kind van deze wereld, maar volgens Paulus is hij een nog groter gevaar voor de christelijke gemeenschap. Het is de 'vrome' zondaar, de superheilige. Hij beweert volkomen een te zijn geworden met de toekomstende wereld. Elke band met deze tijd ontkent hij. Hij heeft het onderscheid tussen het 'nu' en het 'nog niet', tussen geloof en hoop verduisterd. Hij bezit een overtrokken, vergeestelijkte instelling waardoor de werkelijkheid wordt vertekend. Hij probeert voortijdig de heerlijkheid te grijpen die nog komen moet en heeft daardoor de levende hoop van het Nieuwe Testament verloren. Dit was ook de dwaling van de perfectionisten, de geestdrijvers en de asketen van de eerste eeuw na Chr. Een waar geloof zal de werkelijkheid van onze toestand nimmer vertekenen. We zullen er zeker niet 'bij-gelovig' door worden. Een christen is door het geloof rechtvaardig omdat hij in betrekking tot de Heer staat. In de werkelijkheid, zoals hij die op aardse wijze ervaart, is hij echter nog zondig, omdat hij nog verbonden is aan het vroegere leven van vlees en bloed. Hij is, zoals Luther zou zeggen, *simul iustus et peccator*, tegelijkertijd een zondaar en een rechtvaardige.

Er is echter een groot verschil tussen de wijze waarop de gelovige in betrekking tot deze tijd staat en de wijze waarop de ongelovige dat doet. Voor de gelovige is het onmogelijk dieper betekenis aan de dingen van deze wereld te hechten. Daarom heersen ze niet over hem en brengen ze hem niet tot slavernij.

Luther

Hij begrijpt de bedoeling van Paulus toen deze zei:

'Dit bedoel ik, broeders: de tijd is kort. Tenslotte, laten zij die een vrouw hebben zijn als zonder vrouw; die wenen als weenden zij niet; die blij zijn als waren ze niet blij; die kopen als zouden zij er niets van behouden; die van de wereld gebruik maken als zouden zij haar niet ten einde toe gebruiken. Want het uiterlijk van deze wereld is bezig te verdwijnen.' (1 Cor. 7:29-31).

Zoals Christus' dood en opstanding de nieuwe tijd inluiden, zo zullen de dood en de opstanding van de gelovige op de laatste dag zijn band met het oude verbreken. Tot dat tijdstip moet hij leven in de spanning van de 'tussentijd'.

In de uitbeelding die de apostel Paulus hiervan geeft, blijkt dat dit vaak een toestand van grote innerlijke strijd kan betekenen.

Geloof en de gave van de Heilige Geest maken geen einde aan die strijd en aan die spanning. Integendeel, zij brengen die juist teweeg. De goede strijd van het geloof is niet zomaar een goedkoop cliché. Het is een harde werkelijkheid voor de gelovige, oprechte christen. Er bestaat geen vlucht uit. De verlossing uit die spanning komt pas als het geloof in de overwinning opgaat op de laatste dag.

Wij geloven dat Rom. 7:14-25 een beschrijving is van de gelovige die gerechtvaardigd is en wedergeboren. Hij bezit de Geest van de toekomstende eeuw. Toch is hij of zij nog altijd een mens die leeft in de betrekking tot de tegenwoordige eeuw met alles wat daarbij hoort, en dat betekent een situatie vol spanning, strijd, overwinning, maar ook nederlaag.

Het is niet – wat de vroegere exegeten wel beweerden – een innerlijke strijd tussen een goed en een kwaad onderdeel in de mens. Het is de spanning tussen deze tijd en de toekomstende en de betrekking van de gelovige tot beide. Door zijn relatie tot Christus is de gelovige volkomen rechtvaardig. Door zijn band met het aardse heden is hij volkomen zondig.

Gods wet

Het is een ernstige dwaling en een grove vertekening als men Rom. 7: 14-25 ziet als het totale beeld van het christelijk leven. We behoren ook het volle pond te geven aan wat Paulus zegt over de vrede, de blijdschap en de vrijheid van de christen. Zie bijvoorbeeld Rom. 5: 1-11; 6: 2-7, 14-19; 7: 4-6; 8: 2-4.

Evenmin mogen we Rom. 7 lezen alsof het een beschrijving geeft van een gelovige die vervalt in openlijke moedwillige overtreding van Gods gebod. Jammer genoeg is het bijbelgedeelte maar al te vaak zo uitgelegd en heeft het een pessimistische, verslagen kijk op het leven veroorzaakt. In plaats van God te dienen met de toegewijde ijver van Paulus;

Zonde blijft, maar zal niet meer regeren.

hebben sommigen hun gebrek aan geestelijk leven en toewijding verontschuldigd met een verwijzing naar Paulus: 'Ach, ben ik niet zoals Paulus? Hij zei toch ook: dat wat ik doe wil ik niet en dat wat ik niet wil doe ik. Als dat voor een man als Paulus al geldt, wat moet ik dan?'

Iemand heeft gezegd: 'het past wereldse christenen niet stenen te gooien naar christenen die oprecht naar volmaaktheid streven.'

Laten we echter Rom. 7 eens bekijken als het beeld van iemand die oprecht wil leven naar de hoge eisen van Gods gebod. Dat kan dan niet iemand zijn die maar luchthartig de wet overtreedt; zonde zal juist het grote probleem in zijn leven zijn. Hij zal er ten diepste onder lijden. Hij schept vreugde in Gods wet. Maar hij heeft zo'n fijn gevoel en zo'n scherp oog voor de geestelijke strekking ervan dat hij de hoogste vervulling ervan vol tekortkomingen ziet.

Iemand die zich zo bewust is van zijn tekorten en gebreken kan geen onbekeerd mens zijn. Maar iemand die pas bekeerd is kan onmogelijk zo'n diep inzicht in zichzelf hebben.

De taak van de wet is de zondaar tot Christus leiden, zodat hij door het geloof kan worden gerechtvaardigd (zie Gal. 3: 24). Op deze wijze hanteert Paulus het wetsbegrip van Rom. 1-3. We mogen echter niet het idee krijgen dat de rechtvaardiging een gebeurtenis van één ogenblik is. Paulus spreekt er niet over alsof het in de verleden tijd plaatsvond.. De rechtvaardiging is niet alleen maar een voorziening voor het verleden, maar ook voor het heden.

In zijn verhandeling in de Romeinenbrief tracht Paulus duidelijk te maken dat er nooit een tijd zal zijn waarin de gelovige rechtvaardig is, als hij wordt beoordeeld op grond van de vraag hoe goed hij zich wel aan de wet houdt. Het is natuurlijk gemakkelijk te begrijpen dat een niet wedergeboren mens onmogelijk door het leven wat hij leidt in de ogen van God rechtvaardig kan zijn. Maar hoe staat het met iemand die wel wedergeboren is, die de Heilige Geest ontvangen heeft en die tracht te wandelen op de weg van een nieuwe gehoorzaamheid? Paulus leert ons dat zelfs zo'n mens, een zoon of dochter van God, met veel deugden, toch niet aan de hoge norm van de wet kan voldoen. Dit wordt duidelijk als we ons realiseren dat Paulus in Rom. 3: 20 de woorden van David citeert: 'Ga niet in het gericht met uw knecht, want niemand die leeft is voor u rechtvaardig' (Psalm 140: 2). Toen David dit zei, was hij geen onbekeerde zondaar. Nee, hij was een knecht van zijn Heer die op een andere plaats zei: 'Uw woord is geheel gelouterd, uw knecht heeft het lief.' (Psalm 119: 140). Hij verlustigde zich in Gods wet en was diep bedroefd als hij zag hoe anderen deze verachten. Maar ondanks dit, beleed dat hij op grond van zijn vroomheid niet met een rustig geweten voor God kon staan.

Als Paulus op Abraham wijst, hoe deze rechtvaardig werd gerekend door zijn geloof (Rom. 4: 3), dan weet hij dat Abraham al jaren vóór dit moment een vriend van God en een gelovige was geweest. Hij was een man met veel deugden. Toch vereist de wet een grotere gerechtigheid dan die van David en Abraham.

De passage van Rom. 7: 14-25 toont een diep inzicht in het christelijk bestaan. Dit is ook nodig voor een weldoordachte opvatting van de rechtvaardiging door het geloof. Hier wordt een gelovige uitgebeeld die al in Christus is gedoopt.

Veel mensen zeggen te vlug: 'ik weet dat ik de wet niet in eigen kracht kan houden.' Ze menen dat het nieuwe verbond er om begonnen is dat zij de Heilige Geest krijgen, zodat ze

de voorwaarden van het verbond kunnen houden. Maar een gelovige die werkelijk de Heilige Geest heeft, zal weten dat zelfs deze nieuwe gehoorzaamheid onvoldoende is om te voldoen aan de goddelijke eisen. Hoe hoog de mens ook stijgt in heiligmaking, altijd is er de wet die roept: 'Nog heiliger!' De wet is er dan ook niet alleen om de zondaar tot Christus te leiden. Hij is ook nodig om de gelovige blijvend van Christus' gerechtigheid afhankelijk te doen gevoelen. Zonder de wet zou de christen na verloop van tijd zich behaaglijk en zelfvoldaan kunnen gaan voelen (zoals de blinde Laodiceërs in Openb. 3), niet wetend dat hij is 'ellendig, jammerlijk, arm, blind en naakt ...'

Daarom is 'het derde gebruik van de wet' zo belangrijk voor de christelijke leer. Dat betekent dat de wet moet worden gezien als levensregel. Dat is ook wat de hervormers leerden. Als men Gods wet niet met grote ernst betracht, zal de christen zich gauw 'veilig en lui gaan voelen onder de voortdurende prediking van de genade ...' (Luther). Er is geen ogenblik in dit leven dat wij het zonder dit tuchtaspect van de wet kunnen doen.

Heiliging een gouden kalf?

Romeinen 7:14-25 is naar onze mening niet de beschrijving van een toestand waarin de mens tegen zijn zin allerlei zonden bedrijft en daar wanhopig onder wordt. Nee, hij belijdt dat hij, gerekend naar de hoge norm van de wet, geen goed kán doen, zelfs al zou hij dat werkelijk willen. Hij kan alleen maar erkennen dat hij alleen werkelijk goed gehandeld heeft als hij iets in de volmaakte zin van de wet heeft gedaan. Terwijl deze mens het kwade haat, de zonde weerstaat en afziet van wandaden, weet hij dat hij op grond daarvan toch niet met een gerust geweten voor deze wet kan staan. Want de wet eist niet slechts dat de zonde wordt vermeden, maar dat deze wordt gehaat met een volmaakte haat. Als er een verborgen neiging tot zonde is – en bij wie is die niet? – dan veroordeelt de wet iemand alsof hij werkelijk deze zonde heeft gedaan.

De man van Romeinen 7 belijdt daarom dat hij, geoordeeld door deze wet zelfs door iets goeds te doen toch geen goed heeft gedaan, en dat hij, zich afkerend van het kwaad, dit toch niet vermeden heeft.

Dit weerhoudt hem om van zijn heiliging een gouden kalf te maken. Het leidt hem echter wel om volkomen op Christus te vertrouwen voor zijn rechtvaardiging.

Luther zei hierover:

Paulus verlangde ernaar, goed mens als hij was, om zonder zonden te zijn. Maar hij was er aan vastgeketend. Ik ook, net zoals vele anderen, verlang om buiten de zonde te staan, maar dat lukt niet. We blazen de dampen van de zonde uit. We vallen er in, staan weer op, martelen onszelf dag en nacht. Maar omdat we in dit vlees zitten opgesloten, omdat we dit stinkend omhulsel overal mee moeten dragen, kunnen we ons niet volkomen van de zonde bevrijden, of hem zelfs bewusteloos slaan. We doen er ons best wel voor, maar de oude Adam houdt zijn macht tot hij in het graf is neergelegd. Het Koninkrijk van God is een vreemd land, zo vreemd dat zelfs de heiligen moeten bidden: 'Almachtige God, ik erken mijn zonde. Reken mijn schuld niet toe, o Heer. Een zondeloze christen bestaat niet. Als u toevallig zo iemand eens tegenkomt, het is geen christen, maar een antichrist.' – Geciteerd uit Karl Barth's *Römerbrief*, p. 263.

De gelovige wordt bevrijd van de schuld en de macht van de zonde, maar nog niet van de zonde zelf.

Barth voegt hier nog aan toe:

'Hoe groot is de kloof tussen de 19e eeuwse heldendomreligie en de afkeer van de zondige mens die het kenmerk van het ware geloof is.' *Idem*, p. 269.

Romeinen 7:14-25 werd door de hervormers goed begrepen. Zij pasten dit schriftgedeelte doelmatig toe om de leer van de ingeboren zondigheid in alle gelovigen vast te leggen, om het streven naar volmaaktheid in dit leven, door hun tegenstanders zo gepropageerd, teniet te doen en de grote paulinische waarheid van de rechtvaardigheid door het geloof te bevestigen.